

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1ste September 1887.

36te Aargang.

De nærmere Omstændigheder ved Præsident J. Taylors Død.

Atter er det faldet i de Helliges Lod at sørge over Tabet af deres Leder, der er afgaaet ved Døden — den Mand, der har holdt Guds Riges Rogler paa Jorden. Præsident John Taylor forlod dette Liv Kl. 7 og 55 Minutter Mandagen den 25de Juli 1887 i en Alder af 78 Aar 8 Maanedes og 25 Dage.

Idet vi bringe denne sørgelige Nyhed til Kirken, over hvilken han saa værdigen har præsideret næsten i ti Aar, ere vi fyldte med Følelser, der ere for dybe til at udtale. Kirken har ved hans Død mistet dens højt ansete og erfarne Leder, en trofast, hengiven og uforsørdet Guds Tjener. Han var standhaftig og ubevægelig i Sandheden, og kun saa Mænd have nogensinde levet paa Jorden, der have udvist større Standhaftighed og mere moralsk og fysisk Mod end vor elskede Præsident, som nu har forladt os. Han kjendte ikke til Frygt, naar det gjaldt om at stride for Guds Bænk; og han svigtede aldrig, naar han stod Ansigt til Ansigt med den ondskabsfulde Pøbel, eller naar

han var i Fare for at blive overfaldet af dem, som truede ham paa Livet, jaavel som ved andre Lejligheder naar Folket var udjat for almindelig Fare. Han var uforsørdet, og hans Arm var aldrig lammet. Enhver Sidste-Dages Hellig vidste altid paa Forhaand, at Præsident Taylor vilde stille sig paa den Side, hvor Standhaftighed og Mod udfordredes. Han mødte ethvert Stridspunkt aabent og modigt paa en Maade, som fremkaldte Alles Beundring, der saa og hørte ham. Hans mest fremragende Karakter var uforsørdet Mod og ubøjelig Standhaftighed, hvilket gav ham Rang iblandt dem, som have udmærket sig ved samme Karakter; tilligemed dette havde han en stor Skærlighed for Frihedens Principer og Had til Undertrykkelse. Han var en Mand, som Alle kunde stole paa, og han nød i højeste Grad Profeterne Josefs, Hyrums og Brigham's fulde Tillid. Titlen: „Frihedens Kjempe“, som han erholdt i Nauvoo, viste sig altid at være en passende Benævnelse. Men Præsident Taylor var ikke alene i Be-

fidde af disse Egenstaber; men udviste sin Storhed paa andre Maader. Hans Donnemekraft var aldeles lys og klar, og igjennem hele sit Liv udmærkede han sig for den Visdom, der ledsagede hans Raad og Lærdomme; hans store Erfaring gjorde hans Forslag overordentlig værdifuld; thi der har næsten ikke været et offentligt Foretagende af noget Slags paabegyndt, under Arbejde eller fuldendt, siden han forenede sig med Kirken, i hvilken han ikke har taget Del.

Men det er ikke nødvendigt, selv om Tiden vilde tillade det, at vi skulde omtale alle Begivenheder, som har tildraget sig i hans lange og virksomme Liv; for at gjøre dette vilde vi have til at omtale største Delen af Kirkens Historie, med hvilken hans Biografi er uadskillelig sammenslettet.

Præsident Taylor fremstillede sig sidste Gang for Offentligheden Søndagen den 1ste Februar 1885, ved hvilken Lejlighed han holdt en længere Tale i Tabernaklet i Saltjøstaden. Rytter havde i længere Tid været i Onkel, at hans Arrest var paatænkt. Han havde allerede forud været underrettet desangaaende; thi da han kom tilbage fra en Rejse til Bjerne i Arizona, blev han i Kalifornien underrettet om, at han var i stor Fare, og det blev ham betydet, at det maaske vilde være bedre for ham ikke at vende tilbage til Saltjøstaden. Han overvejede disse Forestillinger og besluttede at komme tilbage og tage imod Folgerne, og uden Frygt søgte han en Tid at varetage sine Forretninger, men om Aftenen paa den for omtalte Dag besluttede han at trække sig tilbage fra offentlig at varetage sine mange og vigtige Pligter. Han tog dette Skridt mere for at bevare Freden og for at forebygge alle mulige Marsjager til Op-

hidelse end for at sikre sin egen personlige Sikkerhed. Han indsaa, at de Mand, som udgjorde Embedsstanden her, havde fast besluttet at vække et Stridspunkt og om muligt indvikle de Sidste-Dages Hellige i vanskelige Omstændigheder. Han havde ikke brudt nogen Lov, men var aldeles uskyldig, og hvis han blev arresteret, og hans Sag kunde erholde en retfærdig Underjogelse, da vidste han, at Jntet kunde bringes imod ham. Han havde anvendt enhver Forsigtigheds-Regel, som en Mand kunde tage under lignende Omstændigheder, for at han ikke skulde udrette sig for deres Angreb. Det var hans Bestemmelse for saavidt det stod til ham, at han vilde ikke give nogen Marsjag til Forstyrrelse; men vilde gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt for at forhindre at Folket, som han præsiderede over, skulde blive indviklet i Stridigheder.

Siden den Dag han forlod sit Hjem i Saltjøstaden og for mere end 2½ Aar, har han ikke haft Lejlighed til igjen at trine over sit Dørtærskel. Han har været en Fremmed for Hjemmet og dets Glæder, dets behagelige Sammenkomster. Han har maattet leve som en Flygtning — en Omvandrende i det Land, som han har hjulpet til med at opbygge, og hvis gode Regjering han har søgt at fremme. Medens han levede i denne Tilstand blev en af hans Hustruer syg, og endskjønt hans Hjærte var gjennemtrængt af Sorg ved Tanken om hendes Tilstand og af Vængstelse for at se og opmuntre hende i hendes store Nød, saa var han dog forhindret fra at komme til hendes Bolig, der var bevogtet meget omhyggelig og blev endog gjennemsoget, medens hun laa i en døende Tilstand, i det Haab at fange ham. Hun blev saaledes forhindret fra at beskue sin Elskedes Ansigt, og han havde

ikke en Gang den Tilfredsstillelse at være Vidne til hendes Død eller tage Del i hendes Begravelse.

I de to og et halvt Aar som Præsident Taylor har levet under disse Omstændigheder, har han været udelukket fra sin Families Selskab og venlige Omhu. Men endskjondt dette var haardt for ham i hans fremrykkende Alder, saa klagede han dog aldrig; han var altid fuld af Liv og Haab og opmuntrede Enhver, med hvem han kom i Berørelse, og bragte dem, som var i hans Omgivelse ud af Haabløshed og Fortvivlelse ved sit ædle Exempel.

Med samme Mod, med hvilket han stod ved den Guds Profets Side og med en Spadserestof asparerede Pobelens Geværer, da de udsendte deres Jld og dødbringende Kugler i Carthages Fængsel, modte han de Banskeligheder og Prover, der tvang ham til at forlade sit Hjem og det Selskab, han elskede. Hans Opførelse gjennem hele Livet har været rosværdig. Enhver, som saa ham, har erholdt et godt Indtryk af hans Sindsroglighed og værdige Holdning. Han udmærkede sig altid ved sin Hofflighed og ophøjede Karakter, og han har aldrig udvist disse Egenskaber mere og til større Fordel end i sin Vandslygtighed. Han har aldrig talt ilde om dem, som forfulgte ham.

Formedest Guds mirakuløse Magt, undgik Præsident Taylor Døden, som Morderne ved Chartages Fængsel tiltænkte ham. Hans Blod blev den Gang blandet med den marthrede Profets og Patriarks Blod; han har siden den Tid staaet som en levende Martyr for Sandheden; men i Dag indtager han en Plads som dobbelt Martyr. Præsident Taylor er bleven dræbt ved Embedsmændenes Grujsomhed, hvilke have misrepræsenteret de Forenede Staters Regering i dette Territorium. Der er

ingen Grund til at betvivle, at om han havde været tilladt at nyde Hjemmets Behageligheder, sin Families Pleje og den Bevægelse, han plejede at erholde, at han endnu kunde have levet i mange Aar; men han blev ikke tilladt at nyde disse Goder. Hans Blod besmitter nu disse Mands Klæder, der med umætteligt Had have udlobet Belønning for hans Arrest og have forfulgt ham til hans Grav. Historien vil en Gang benævne deres Handlinger ved sit rette Navn, og En, større end alle Historiens forenede Stemmer, vil udtale deres frygtelige Dom.

Det er nu flere Maanedes siden Præsident Taylor blev angrebet af Sygdom. Den kom gradvis, og viste sig først ved Hævelse i Lemmerne, bevirket ved Mangel paa tilborlig Bevægelse. Han søgte at bekjempe Sygdommen med sit sædvanlige Mod og Udholdenhed og vilde ikke give efter for samme, og han tillod ikke sig selv eller Andre at tænke at den var farlig. Han onskede ikke sin Familie skulde vide hans virkelige Tilstand, da det vilde foraarjage dem Vængtelse, og det var næsten imod hans Vilje, at de bleve fortalte, hvor syg han var. Naar Bud blev sendt til dem, saa var det altid af en opmuntrende Karakter. Han var i Stand til at sidde i en Stol indtil en Dag eller to før sin Død og kunde næsten til det sidste hjælpe sig selv af og i Sengen. Den Styrke han udviste, og hvormed han vedblev at klunge sig til Livet var forbausende; thi uagtet han var saa stærk, saa havde han dog kun nydt meget lidet Næringsmidler i de forløbne sex Uger. Han døde saa rolig og saa ligt et Barn, der falder i Sovn, at en kort Tid forlob, forend de, som stode ved hans Seng, vare sikre paa, at Aanden havde taget Flugten.

Efter som den sørgelige Nyhed, som

vi nu meddele, spredes omkring i Landet, vil Sorg og Bedrovelse fylde Alles Hjerter, som høre den. Vi vide hvor stor de Helliges Sympati var for ham i hans fremrykkende Alder ved Tanken, at han har været tvungen til at holde sig skjult borte fra sin Familie og Folket. De Venstabs-Ytringer, som have været ham tilsendte fra alle Dele af Landet, have stortilgen opmuntret ham, idet han deraf lærte, hvormeget de Hellige elskede ham og ønskede hans Belfærd.

Det var stadig hans Ønske at gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at befri de Sidste-Dages Hellige fra den Undertrykkelse, som de nu ere underkastede. Hans Hjærte jvulmede af Kjærlighed til Zion, og han ønskede at se dets Befrielse. Det var vort jaavel som hele Kirkens Ønske, at han maatte have levet og igjen bevæget sig som en fri Mand iblandt det Folk, han elskede; men dette blev os ikke tilstædet. Han gik for at forene sig med de Hellige og Aene; lige som han selv udtrykker sig i sit poetiske Sprog angaaende sin Ven Josef den Seer:

„Han hviler nu i evigt Liv
Langt bort' fra Fiendens Strid og Riv,
Hans Hjem det er blandt Guders Hær,
Hvor Pøbelvold ej kommer nær.“

Endskjønt vi have mistet hans Nærværelse, saa vil hans Indflydelse dog være følt iblandt os. Saadanne Mænd kunne forlade dette Liv, men den Kjærlighed, som bevægede sig i deres Hjerter for Sandhed og Retfærdighed, kan ikke

do. De gaa til en højere Sfare, hvor de kunne blive mere nyttige; deres Indflydelse er følt i en større Udstrækning, og Zion vil nyde Fordel af deres Arbejde. Guds Bærf vil rulle frem. En efter Anden af de Mænd, der have anvendt deres Liv i Guds Tjeneste, maa gaa bort, men dette vil ikke anfægte Guds Hensigter i Henseende til det sidste Dages Bærf. Han vil oprejse Andre, og hans Bærf vil rulle frem og tiltage i Magt og Indflydelse og i Alt hvad der henhører til sand Storhed, indtil Alt hvad Gud har talet angaaende det er opfyldt.

Vi føle til at sige til de Sidste-Dages Hellige: Vær trostige! Den jamme Gud, som tog Vare paa dette Bærf, da Josef blev martyret; som har vaaget over det, beskyttet og opholdt det i de mange Aar, som ere forløbne siden den Tid, baade før og siden Brigham Youngs Vortgang, vaager endnu over det med al sin Omhu. John er gaaet bort, men Gud lever, og han har skænket sit Folk et Vidnesbyrd herom. Bevar dette i Eders Hjerter og Ley. jaaledes hver Dag, at naar Eders Livs Dage ere endte, I da maa blive ansjete værdige til at gaa hvor Josef, Brigham og John ere gaaede og forenes med den herlige Hær, hvis Klæder ere rensede ved Lammets Blod. Dette er vor Bon for alle de Hellige og Oprigtige af Hjærtet.

Eders ydmødige Tjenere

George O. Cannon.

Josef F. Smith.

Var han en Profet?

„Naar en Profet taler i Herrens Navn og det Ord ster ikke og det kommer ikke, det samme er det Ord, som Herren ikke talede; den Profet haver talet det af Hovmodighed, du stal ikke gru for ham.“ (5. Mosb. 18, 22.)

Dette var Tegnet, Herren gav gamle Israël, hvorpaa de kunde kjende de sande Profeter fra de falske. Om en Profet kom og talte i Herrens Navn, og de Ting, som han talte, stete ikke, da kunde de deraf vide, at Herren havde ikke jendt den Profet. Han var intet himmelsk Sendebud; thi Herren vil opfylde sine bemyndigede Tjeneres Ord, naar de tale de Ord, som de ere befalede; og naar en Profets Ord ikke gaa i Opfyldelse, da kan hele Verden deraf vide, at Gud har ikke jendt ham eller inspireret hans Forudsigelse, men at han har talet hovmodigen.

Derimod er det et Vidnesbyrd for en Profets guddommelige Kaldelse, naar hans Ord opfyldes bogtavelig, saa hurtig som Tidens Omvælinger maatte fordre, forudsat at Begivenheden, som han forudsagde, er af en saadan Beskaffenhed, at menneskelig Skarpsindighed ikke kunde forudse samme. Det er et Vidnesbyrd, som er uomstodeligt og burde absolut tilstoppe Munden paa enhver Vantroende.

Anerkjendende Værdien af dette simple men afgjørende Bevis, der blev givet til det gamle Israël, hvorved de kunde prove Profeterne, som kom til dem i Herrens Navn, og vidende, at dette Bevis ikke har tabt noget af sin Styrke i Tidens Lob indtil vor Tid, saa ville vi anvende den samme Regel paa Nutidens store Profet, Josef Smith, og anføre følgende Profeti:

„Sandelig, saa siger Herren angaaende de Krige, der om kort Tid ville komme, begyndende med Oprør i Syd-Carolina, hvilke tilsidst ville ende

med mange Sjæles Dod og Fordærvelse. Dagen vil komme, da Krig vil blive udoft over alle Nationer begyndende paa dette Sted; thi se! de sydlige Stater skulle frastille sig imod de nordlige Stater og de sydlige Stater ville søge Hjælp hos andre Nationer, især Storbritanien, som det kaldes, og de skulle ogsaa kalde paa andre Nationer for at forsvare sig imod andre Nationer, og saaledes skal Krig blive udoft over alle Nationer.“

Denne Profeti blev udtalt af Josef Smith den 25de December 1833. Det første Stud, som blev affhyret i den store amerikanske Borgerkrig, blev skudt den 12te April 1861 omtrent Klokken 4 om Morgenen. Forudsigelsen blev altsaa udtalt 29 Aar, 3 Maaneder og 17 Dage, førend dens Opfyldelse begyndte.

De Ælteste, som gik ud at prædike Evangeliet, toge ofte Afskrifter af denne Profeti med sig og læste samme for deres Tilhørere. Men vi have endnu et større Bevis, at denne Profeti var udtalt førend Krigen begyndte, deri at Aabenbaringen, som indeholdt denne Profeti, blev trykt i Aaret 1851 tilligemed en Samling af Aabenbaringer og Skrifter af Profeten Josef Smith, kaldet: „The Pearl of Great Price“, udgivet af Franklin D. Richards i Liverpool. (I Skandinaviens Stjerne publiceredes denne Profeti den 1ste Juni 1854, se Nr. 17 Bdie Aarg.) Denne Profeti var derfor i Tryk og vidt udbredt baade i Amerika og Europa ti Aar før Krigen udbrod.

Vi vide, at de, som ikke tro paa Profeti, ofte gjøre den Paastand, at den hellige Skrifts Profeter aldrig have udtalt de Forudsigelser, som tilskrives dem,

men at Præster have skrevet de foregivne Profetier og indført dem i de hellige Skrifter, efter at Begivenhederne havde fundet Sted for at give dem Udseende af at være guddommelig inspireret. Det er derfor, at vi ere saa nøjagtige med at give Tiden, da denne Profeti blev offentliggjort, jaaledes at Bantroende ikke skulle sige, at denne Forudsigelse blev ikke udtalt, førend Begivenheden havde fundet Sted.

Det vil vise sig, at den er ikke en Samling af ubestemte Udfagn, som en snu Statsmand maatte udlade sig med, idet han gav sin Mening tilkjende og drog sin Slutning fra politiske Begivenheders Udfald. Lad det blive erindret, at paa den Tid — 1832 — da denne Profeti blev udtalt, var der ingen som helst Udsigt til Borgerkrig paa den politiske Horizont; og endstjønt Slave-spørgsmaalet blev omtalt med bitre Følelser, saa drømte dog Ingen om, at det skulde ende med en Borgerkrigs jørgelige Folger; thi alle Statsmændene i Kongressen baade fra Norden og Syden udtrykte varme Ytringer af Hengivenhed for Unionen og vare kun uenige med Hensyn til de Midler, som de ansaa for de bedste for at bevare dens Bedbliven. Men midt i disse Kjærligheds-Ytringer for Unionen og Vengstelsen for dens fremtidige Tilværelse profetereede Josef Smith i Herrens Navn, at Uenigheden vilde ende med en Krig; at denne Krig skulde begynde med Opstand i Syd-Carolina; at den skulde ende med mange Sjæles Død og Udelæggelse; at Unionen skulde blive adskilt; at de sydlige Stater skulde opstaa mod de nordlige; at de sydlige Stater skulde søge Hjælp hos Storbritanien; og at Storbritanien vilde kalde paa andre Nationer for at forjvare sig imod andre Nationer, og paa denne Maade skulde Krig blive udført

over alle Nationer. Alle disse Enkeltheder ere for tydelige, til at menneffelig Dømmekraft kunde være i Stand til at gjætte dem. Ingen Mand, hvis Sind ikke var oplyst ved Profetiens Mand, kunde saa nøjagtig have forudsagt Begivenheder, der fandt Sted omtrent tredive Aar senere.

At Krigen fandt Sted; at det første Skud i Oprørskrigen blev fyret paa Fort Sumter fra Batterierne paa Kysten af Syd-Carolina; at Sydstaterne opstode mod Nordstaterne; at Krigen endte med mange Sjæles Død (omtrent en Million ialt) og mange Fleres Glendighed, ere Facta, der ere for vel bekjendte til at omtales her. At den konfödererede Regjering var næppe bleven organiseret, førend den jogte at blive officielt anerkjendt i Europa som en krigsførende Magt — en Rettighed, som hemmelig blev den tilkjendt — er ligeledes bekjendt. De, som ere bekjendte med Historien fra den Tid, vide, at den konfödererede Regjering sendte to Kommissærer for at indgaa et Forbund med England, nemlig: Mason og Slidell, der forlode Amerika ombord paa det britiske Postskib „Trent“. Førend de naaede deres Bestemmelsessted, bleve de grebne og ført tilbage til Amerika af Kaptajn Wilkes, der førte „San Jacinto“; de bleve siden satte i Frihed, og en Undskyldning givet af de forenede Stater til den engelske Regjering; thi deres Overtredelse paa det store Hav blev anset for en Overtredelse af internationale Love, efterhjem de vare paa et Skib, der tilhørte en neutral Magt. Disse Gesandter fortsatte Rejsen til England og ansøgte om denne Regjeringens Hjælp, hvorved de opfyldte den Del af Profetien; men ingen Overtredelse blev indgaaet.

Englands Sympati var imidlertid ubeløkkende med de udtrædende Stater;

og den gif saa vidt, at „Alabama“, et Krigsskib, blev bygget i River pool og tilladt at gaa i Søen som et konfødereret Krigsskib, tvært imod de Forenede Staters Ministers Protest. Alabama gjorde bethdelig Skade for de Forenede Staters Handel, hvilket blev Aarsag til mange daarlige Følelser imellem England og de Forenede Stater. Sagen kom dog til en endelig Afgjørelse ved Geneva-Traktaten i 1872, ved hvilken Lejlighed England forpligtede sig til at betale en Skadeserstatning til de Forenede Stater paa 15,500,000 Dollars.

At England har kaldt paa andre Nationer for at forsvare sig imod andre Nationer, kan bevijes ved de Traktater, som Regjeringen har indgaaet, hvilke eksisterer til denne Dag, og saaledes er Profetien bleven opfyldt i enhver Henseende, forsaavidt som Tiden er kommen for dens Opfyldelse. Det som staar tilbage, nemlig: „Krig skal blive udoft over alle Nationer“, er mere end sandsynligt vil ske; de europæiske Nationer er især beredt derfor. Armeerne, som ville tage Del i disse Krige, ere allerede organiserede og udrustede, og Nationernes Interesse er saa nøje forbunden, at hvis Krig udbræder iblandt to af dem, da vil det sandsynligvis indvilde hele Europa i Striden og opfylde Herrens Ord: „Krig skal blive udoft over alle Nationer.“

Vi ville nu anføre den profetiske Udtalelse, der er hentet fra et Brev, som blev skrevet af Oliver Cowdery til W. W. Phelps i Aaret 1834 og offentliggjort i »The Saints' Messenger and Advocate«, og siden i »the Times and Seasons« i Aaret 1840, fra hvilket vi gjøre vort Uddrag. Englands Ord til Josef Smith, hvilke vi ville anføre, bleve udtalte den 22de September 1823 under følgende Omstændigheder: Josef

var gaaet til det Sted, en Høj, der af de gamle Indbyggere i Amerika blev kaldet Cumorah, hvor Pladerne vare skjulte, som indeholdt det gamle Amerikas Historie, hvilket Sted var bleven ham vist i et Syn den foregaaende Nat, ved hvilken Lejlighed han blev besøgt af et himmelsk Sendebud. Han havde opdaget Stenkisten, i hvilken Optegnelserne vare skjulte, og det lykkedes ham at aabne den og her laa nu foran ham Pladerne, paa hvilke Historien var indgravet om dem, som benævnes af de Lærde fra den forhistoriske Aalder i Amerika. En Tanke foer ham gennem Sindet, at denne Skat, der laa foran ham, kunde bringe ham stor Rigdom, og han udstrakte sine Hænder for at tage Pladerne fra deres Gjemmested; men Englen, der den forrige Nat havde besøgt ham, forbød ham at røre dem og irettesatte ham for hans Hjertes Tanke, at de kunde forskaffe ham den Rigdom, som er forgængelig, sigende:

„De ere ikke opbevarede her i den Hensigt at forskaffe Binding og Rigdom for at erholde denne Verdens Gode; de bleve beseglede ved Troens Kraft. . . Paa dem er optegnet Tylden af Jesu Kristi Evangelium, saaledes som det gaves til hans Folk i dette Land (Amerika); og naar det ved Guds Kraft bliver fremført, skal det bringes til Hedningerne, af hvilke mange skulle anname det, og derefter skal Israels Sæd ogsaa blive bragt ind i sin Forløjers Sti ved at adlyde det. De, som holdt Herrens Befalinger i dette Land, begjærede dette af ham, og formedelst Troens Bøn erholdt de den Forjættelse, at dersom deres Efterkommere skulde overtræde og falde fra, da skulde deres Optegnelser blive bevarede og komme til deres Børn i de sidste Dage.“

(Fortjættets.)

 Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Apostel George Teasdales og Eldste R. S. Campbells Besøg i Skandinavien.

Den 30te Juli d. A. havde vi den Glæde at byde Apostel George Teasdale og Eldste Robert S. Campbell velkommen her til Skandinavien. Som bekendt er Apostel G. Teasdale for nærværende Præsident over den europæiske Mission og R. S. Campbells Virksomhed er paa nævnte Missions Kontor i Liverpool.

Disse Brodre havde inden deres Ankomst til Kjøbenhavn besøgt den sveitsiske og tyske Mission og ankom hertil for ligeledes at besøge saa mange Steder i Skandinavien, som deres Tid vilde tillade.

Søndagen den 31te Juli overværede de tre Forsamlinger i Kjøbenhavn, hvilke vare besøgte af mange Hellige og Fremmede. Præsident Teasdale talte i alle tre Forsamlinger i det engelske Sprog, hvilket gjengaves Sætning for Sætning i det danske Sprog af Præsident Flygare. Hans Taler vare baade lærerige og opbyggelige.

Den 5te August overværede nævnte Brodre i Forening med Præsident N. C. Flygare og W. S. Hansen en opbyggelig Forsamling i Gøteborg; derfra fortsattes Rejsen til Stockholm, hvor tre Forsamlinger afholdtes Søndagen den 7de August, en rig Del af den Helligaand var udgydt over Talerne, og mange gode Raad og Lærdomme gaves. Forsamlinger bleve ogsaa afholdte om Aftenen den 8de og 9de August. Alle disse Møder, der vare vel besøgte, ville vistnok erindres længe af de Tilstedeværende, der uden Tvivl ville drage Nytte af de gode og faderlige Raad, som Præsident Teasdale gav.

Fra Stockholm fortsattes Rejsen til Kristiania, Norge, hvor en behagelig Sammenkomst habdes med de Hellige om Aftenen den 11te August i den rummelige Sal paa Østerhausgade Nr. 27. Mange Fremmede vare ogsaa nærværende, lærerige Taler afholdtes, og det gode Sangkor bidrog sit til at opmuntre Stemningen paa Mødet.

Præsident Teasdale og Eldste Campbell toge med Dampskib fra Kristiania direkte til England den 12te August.

Broder Teasdale udtrykte megen Tilfredshed ved at mødes med de Hellige i denne Mission. Det var en Kilde til stor Glæde for ham, at han havde haft denne Lejlighed, hvilket han altid vil bevare i sin Erindring.

Emigration. Den 18de f. M. forlod 165 Emigranter Kjøbenhavn med Dampskibet „Bravo“ for at gaa til Hull og derfra videre over England via Liverpool til Utah og tilgrænsende Territorier. Med Emigranterne fandtes 8 hjemvendende Missionærer fra Klippebjergene.

Den 19de jamne Maaned afgif 32 Emigranter og 1 hjemvendende Missionær fra Kristiania for at forenes med de ovenfor omtalte Emigranter i Liverpool, og derfra fortsætte Rejsen tilfammen.

➤ Næste Selskab af Emigranter vil komme til at afgaa fra Kjobenhavn Torsdagen den 29de September. De, som agte at afgaa med dette Selskab, bedes jaavidt det er muligt, at anmelde sig itide, jaaledes at vi kunne modtage Navnene fra Konference-Præsidenterne paa dette Kontor senest den 27de September.

Rettelse. Senere modtagne Underretninger angaaende Præsident John Taylors Død viser, at han døde den 25de Juli i Stedet for den 26de, som anmeldt i Nr. 21 og 22. Fejltagelsen ligger deri, at Telegrammet, der meldte hans Død og som modtoges den 27de om Morgen, var affendt den 26de, hvilket berettede, at han døde i Aftes Kl. 8. Tidsforskjellen, cirka 8 Timer, er Marfagen til denne Fejltagelse.

Notits. Artiklen „Frelsnings-Planen“, som har været indrykket i de to foregaaende Nummere, er nu udkommet i et særskilt Skrift og kan faas paa dette Blads Kontor. Konference-Præsidenterne bedes at indsende deres Refvisitioner.

Beskikkelse. Ældste L. S. Andersen beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

A. C. Flygare,

Præsident over den scandinaviske Mission.

Korrespondance.

Liverpool, England, den 23. Aug. 1887.

Præs. A. C. Flygare.

Kjære Broder!

I Dverensstemmelse med Lofstet jeg gav Dem, at sende Dem nogle faa Linier fra dette Sted, vil jeg nu tilskrive Dem. Som De ved, var Vejret meget behageligt, da vi forlode Kjobenhavn, og vedblev at være jaaledes hele Natten, og næste Morgen stod Solen op skjont over det kalte Dnb. Efterat vi havde opløstet vore Hjarter i Bon og Taksigelse til den store Staber for hans Godhed og Beskyttelse, opholdt vi os

paa Dækket tilligemed de Hellige med deres lykkelige Hjarter og Ansigter, der syntes at stemme med det søjelige Bejrlig; man saa her og der Grupper af Unge og Gamle yngende Bions Sange som Opfyldelse af Esaias Spaadom. Henimod Kl. 6 om Aftenen kom en Forandring paa Scenen, som jeg ikke skal beskrive; men vil blot sige, at det var Sojnge.

Lordag Morgen begyndte lidt ubehagelig med af og til en Regnbyge, og kun saa syntes at bevæge sig paa Dækket, og paa disses alvorlige Ansigter aabenbaredes meget, som forblev usagt.

En stærk Kuling blæste hele Dagen bringende Skibet i en ghygende Bevægelse. Søndag Morgen Kl. 8 ankom vi til Hull, men paa Grund af Ebbe kunde vi ikke komme i Land, men maatte kaste Anker og vente til om Aftenen Kl. 6.

Dampfskibet „Nollo“ fra Kristiania med 32 Hellige under Ledelse af Ældste Anton Andersen kom ligeledes ind, hvilket forøgede vort Antal til 198 Hellige og 9 tilbagevendende Missionærer. Næste Morgen Kl. 6 blev vort Gods arrangeret for Toldbetjentenes Undersøgelse og befandtes at være fri fra Dynamit, Brændevin, Tobak, etc. Kl. 10.30 havde vi alle taget Sæde i

Jernbanevognene og fortsatte Rejsen til Liverpool, hvor vi ankom Kl. 4 om Eftermiddagen og blev strag indkvarteret i et Hotel paa Kent Torvet og modtog med Tilfredsstillelse den Kost og det Logi, hvormed vi bleve forsynede. Saavidt har vor Rejse under Br. J. C. Nielsens Ledelse været meget behagelig. Herrens Betsignelser har ledjaget os, og vi føle til at glæde os. Næste Lørdag afgaa vi herfra med Dampfskibet „Wisconsin“; kun Ilden eller ingen Sygdom er iblandt os.

Alle forene sig i at sende Dem en venlig Hilsen.

Deres med Agtelse

J. Anderson.

Kams Sæd og Faraerne.

Mange af vort Folk have undret sig over, at Salomon, den vise Konge, giftede en Datter af Farao, Kongen af Ægypten. Hvis dette Ægteskab havde fundet Sted, efter at han faldt i Overtrædelse, saa vilde det muligvis ikke have været saa vanskeligt at forstaa; men i efterfølgende Vers efter Beretningen om dette Ægteskab siges der: „Men Salomo elskede Herren og vandrede efter David sin Faders Skikke.“ (1 Kong. 3, 3.)

I det femte Vers staar der skrevet: „Herren blev jet for Salomo i Gibion om Natten i en Drom, og Gud sagde: Begjær hvad jeg skal give dig.“

At dette viser det sig, at paa den Tid, da Salomon ægtede Faraos Datter i Ægypten, nød han Guds Venstskab.

Grunden, hvorfor de forundre sig over dette Ægteskab, ligger deri, at de antage, at Faraerne i Ægypten vare Efterkommere af den Sæd, som var

udelukt fra Præstedømmet. Naar dette var en Gang antaget for afgjort, da blev det vanskeligt at forstaa, hvorledes Salomon, der maatte have kjendt Herrens Vilje angaaende Præstedømmet og Nødvendigheden af at bevare sin Slægts Ægthed, kunde bringe en Forbandelse over sine Born ved at gifte en Kvinde af en anden Slægtlinie.

Abraham siger i sin Opregnelser angaaende Faraerne i sine Dage:

„Og denne Konge i Ægypten var en Efterkommer af Kam og kjødelig beslægtet med Kanaaniterne. Af denne Oprindelse vare alle Ægypterne, og saaledes blev Kanaaniternes Blod bevaret i Landet.“

Ægypten blev først opdaget af en Kvinde, der var en Datter af Kam og Ægyptus, som i det kaldæiske Sprog betyder Ægypten, hvilket mener det, som er forbudt. Da denne Kvinde opdagede Landet, stod det under Band.

Sun bosatte senere sine Sønner i det, og saaledes udprang den Slægt fra Kam, som bevarede Forbandelsen i Landet. Den første Regjering i Egypten blev oprettet af Farao, den ældste Søn af Egyptus, Rams Datter, og det var efter samme Regjeringsform som Rams, nemlig den patriarkalske. Farao, som var en retfærdig Mand, grundlagde sit Rige og domte sit Folk med Visdom og Retfærdighed alle sine Dage, idet han alvorligt søgte at efterligne den Orden, som Fædrene havde grundlagt i de første Slægter, i de Dage, da den første patriarkalske Regjering eksisterede; ja under Adams Regjering samt Noæ, hans Fader, der velsignede ham med Jordens og Vidommens Velsignelser, men forbandede ham hvad Præstedømmet angik.

Da nu Farao var af den Slægtlinie, hvorigennem han ingen Ret havde til Præstedømmet, uagtet Faraoerne gjerne foregav at have nedarvet det fra Noæ gennem Kam, se, derfor blev min Fader forledt af deres Afguder.

Det synes at være klart ifølge denne Beretning, at Faraoerne kunde ikke paa den Tid gjøre retmæssig Krav paa Præstedømmet.

Nylig stedfundne Opdagelser i Egypten have kastet en Blystraale paa mange Ting, som staar i Forbindelse med dette gamle Rige. Det berettes nu med Bestemthed, at Mumierne af Farao, som holdt Hebræerne i Trældom, hvis Datter adopterede Moyses og frelste ham fra den grusomme Død, som hendes Fader havde udtalt over Hebræernes Børn, ere opdagede, og at det er bevisliggjort at være ham. Hans Navn, saaledes som den er kjendt i Historien, var Ramses den II., eller Sejstris, som Grækerne kalder ham. Denne Konge var en stor Sejrherre og er kjendt som Ramses den Store. Han regjerede

67 Aar og maa have levet til han blev næsten 100 Aar gammel. Man tilskriver ham at være Fader til 170 Børn.

Det er interessant at bemærke i Forbindelse hermed, at Mumien af hans Datter, der frelste Moyses Liv, og hvem de nu paastaar hendes Fader siden giftede, er ogsaa bleven funden og identificeret.

De talrige Sculpturarbejder, som ere spredte omkring overalt i Egypten, have givet Efterlægten en meget god Ide om Ramses' Ansigtstræk. Siden hans Legeme er bleven funden og gjenkjendt, er hans Ansigt blevet fotograferet, og Billeder af det er nu i Handelen. Der paastaas, at Ligheden er meget stor mellem Mumie-Ansigtet og Sculpturen, saa meget at al Tvivl i Henseende til Mumierne er forsvunden.

Under sin Regjering fyldte han sit Land med Monumenter for at vedligeholde sin Berømmelse. Han blev betragtet af sit Folk som den personlige Repræsentant af den guddommelige Natur. De tilbade ham; opsendte Bønner til ham; sang Salmer til hans Pris. Hans Ministre tiltalte ham med ærbødige Udtryk; hans Prinser faldt paa Knæ i hans Nærværelse; hans Husfruer virkelig tilbade ham. Han troede selv, at han var ophøjet over Menneffene, og at han stod i nær Forbindelse med Guderne.

Men hvilken Fortolkning dog paa jordisk Størhed at forestille sig, at hans Mumie skulde, 3,300 Aar efter hans Død og pragtfulde Begravelse, blive udstillet i et Museum! Alle Egypterne sørgede over hans Bortgang, undtagen de foragtede Hebræer, der, hvad end deres hemmelige Tanker kan have været angaaende hans Død, vovede ikke i Egypternes Nærværelse at udtrykke deres Følelser om den Lindring, de

erfarede ved Døden af den, der saa højlig havde beskattet og undertrykt dem.

Hvis det er den samme Monark, som Grækerne kaldte Sesostris, da er det muligt, at han begik Selvmord; thi Diodorus, en græsk Historieforfatter, beretter, at Sesostris, da han havde levet til saa høj en Alder, at han mistede sit Besejnd, foretrak at gjøre Ende paa sin jordiske Tilværelse hellere end at vedblive at leve.

Men det er ikke i den Hensigt, at vi ønske at tale om den store Monark eller hans Bedrifter i Særdeleshed, at vi have omtalt ham i Forbindelse hermed. En Underjøgelse af hans Ansigtstræk har fremkaldt Opmærksomheden paa det Faktum, at de ligne ikke Egypterne i Udseende. Der er ingen af de Ansigtstræk som er almindelig hos de indfødte Egyptere. Dette Faktum er bleven opdaget og omtalt før ved Underjøgelsen af hans Billede. Rejsten paa Mumien er lang, tynd og buet lig Bourbonernes Rejser. Dette er en Del af den Beskrivelse som er givet af Professor Maspero, der har bevisliggjort Mumien at være Ramses den II.

Det er nu blevet bevisliggjort for mange Lærde, som have underjagt denne Gjenstand, at denne Faraos var af fremmed Fødsel, og det antages nu, at de kunne følge hans Forfædre paa hans Faders Side tilbage til Kaldæerne og hans Moders Slægtlinie til Mesopotamien. Det antages ligeledes, at et Nytskud er opgaet ved denne Opdagelse med Hensyn til en Bemærkning af Esaias i hans 52de Kapitel 4de Vers:

„Thi saa jagde den Herre, Herre: mit Folk før ned til Egypten i Forstningen, til at være fremmed der, og Assur fortrykte dem for Intet.“

Mange have undret over, hvorledes en Assyrer kunde undertrykke Israels Børn i Egypten som Esaias siger, og Kommentarer have prøvet paa at bortforklare det; men om Ramses den II. var af den Slægtlinie, som det nu antages, da bliver Esaias' Sprog gjort tydelig; thi Ramses var i Virkelighed en Assyrer, og det var ham, som undertrykte Hebræerne.

Hvis Andre end indfødte Egyptere regjerede i Egypten og besad Tronen, da maa den Forundring, som har været i Henseende til Salomons Egtskab, ogsaa vige. Det er uden Tvivl Sandheden, at den Faraos, hvis Datter Salomon giftede, var ikke af Ramses Slægt og udelukket ved Guds Beslutning fra at holde Præstedommet. Mange Dynastier regjerede i Egypten efter Abrahams Dage og mange af disse bleve grundlagte ved Sejrherrer, som uden Tvivl var af fremmed Slægtlinier.

De Opdagelser, som nu blive gjort i Egypten og andre tilgrænsende Lande, stadfæste mere og mere Sandheden af den Beretning Gud har givet os i Bibelen; og jo mere der vides angaaende disse Lande og deres Historie, som udtydes fra deres Monumenter, jo klarere vil mange Beretninger i Bibelens Historie, som vi for nærværende ikke tilfulde forstaa, blive for vor Forstand.

Bibelens Historie.

(Fortsat fra Side 352.)

Bibelen udspreddes nu hurtigt over det tyske Rige, og allerede i Maret 1555 var 17 Uplag af den lutheriske Oversættelse udkommet. Katolikerne strede meget imod Bibelens Udspreddelse iblandt Almuen, men deres Kamp var uden Virkning. Paven havde budet, at Bibelen ikke maatte oversættes paa noget levende Sprog. Det blev af Katolikerne anset for en stor Forbrydelse for menig Mand at læse Bibelen; thi det kunde lede til Kjetteri.

I Maret 1563 anordnede Paven et stort Kirkemøde i Trient, hvor Protestanternes hele Lære og selv deres Bibellæsning fordømtes og banlystes, men dette hjalp ikke. Ved Jesuiternes List og Vold lykkedes det dog at dæmpe Reformationen i visse Egne. De Biber, man der fandt, bleve opbrændte, og Mange, som ikke vilde opgive Bibelen bleve halskugne, brændte eller paa andre Maader aflivede.

Ved Slutningen af det 16de Aarhundrede begyndte Theologerne at hænge ved Luthers Dogmer og Læresætninger mere end ved Bibelen, og med største Bitterhed bekæmpe og fordømme Calvins Lære, som var blevet antaget af en Del af det tyske Folk. En heftig Strid opstod mellem disse to Grene af Reformationen, og intet andet hørtes ved Lærestalterne og i Kirkerne end Stridigheder om Læresætninger.

Reformationen førte ikke Tusind-aarets Fredsregjering med sig, den blev tværtimod Aarsag til megen Blodsudgydelse, Strid og Uro. Som allerede er bemærket begyndte Theologerne ved Slutningen af det 16de Aarhundrede at give Luthers Læresætninger og Tyringer større Agtelse end Bibelens Lærdomme og med største Bitterhed at be-

kæmpe og fordømme den sveitsiske Reformators Calvins Lære. I Tyskland havde nemlig en stor Del af Protestanterne antaget den calvinistiske Bekjendelse. Da nu de lutheriske Theologer strede med Jver imod Calvinismen, der begyndte at faa Overhaand, og ofte ikke viste nogen Grænse for deres bitre Had, saa bleve ogsaa deres reformerte Modstandere oprørte til det samme ukristelige Uvæsen, saaledes at man fra de offentlige Talerstole og i Kirkerne til Slutning ikke hørte andet end heftig Strid om lutheriske og reformerte Læresætninger og Bestemmelser. Derved kom mange Prædikanter ved deres Foredrag ind i saa spidsfindige, lærde og ubegribelige Taler over theologiske Læresætninger, at man i mange Kirker fik næsten ligesaa mange latinske Udtryk og Ordstillinger at høre som i de katolske Kirker. Der var nu ikke længere Spørgsmaal, om man var rettroende efter Bibelen, men om man var rettroende i de lutheriske og reformerte Kirkers Bekjendelser og Dogmer. Den, som ikke var vel bevandret i dette, ansaa ikke for en god Kristen, og den der vovede at modrette sig de lutheriske Lærestemmelser, blev strax anklaget for Kjetteri og paa alle mulige Maader forfulgt med Anklager og Straf, og Mange maatte bøde med Livet. Følgen heraf blev en trediveaarig Krig, der førtes i Tyskland fra 1618 til 1648.

Den 23de Maj 1618 bleve de to østerrigske kejserlige Raadsherrer, Martiniz og Slavata, udkastede af de oprørte Bøhmere i den böhmiske Hovedstad, Prag, fra Slotskancelliets Vinduer ned i Slotsgraven. Mistanken, at man atter vilde gjøre dem til Katoliker og derved berøve dem deres borgerlige Fri-

heder, bragte dem til at begaa denne Boldsgjerning; men dermed var ogsaa Signalet givet til den frygtelige Krig, som udbrod over Tyskland. Katolske og protestantiske Tropper gennemstroskede snart Landet i alle Retninger og efterlod den skrækkeligste Odelaggelse, hvor som helst de drog frem. Ingen Pen kan beskrive de Landplager, som denne frygtelige Krig overalt forte med sig. Handel og Næringsdrift maatte næsten aldeles ophøre. I alle de Lande, hvor Krigen fortes, laa Markerne uopdyrkede; thi de manglede Kreatur til Afbenyttelse ved Agerbruget, hvilke vare blevne bortførte af de raa Soldater, og da endelig efter tredive lange Aar Freden atter blev gjenoprettet, maatte Bonden paa flere Steder spænde sig selv for Ploven, og hvad man med Flid da atter søgte at plante paa Ageren og i Haverne blev odelagt af vilde Dyr, der havde forøget sig i en foruroligende Grad. Der fandtes efter Krigens Slutning Byer overalt, som vare lagte i Aske eller overgivne af Indvaanerne, samt Stæder, der vare halvt odelagte og Befolkningen næsten uddød. I Staden Augsburg var Indvaanernes Antal saaledes formindsket fra 80,000 til 18,000, og i andre Stæder var Forholdet endnu værre. Man regnede, at der var bleven opbrændt alene i Højsen 300 Landsbyer, 17 Stæder og 47 Slotte; og i Würtemberg 45 Landsbyer, 8 Stæder, 158 Præstegaarde og Skoler, 65 Kirker og mere end 3,600 Huse. I Bayern havde Franskmændene alene opbrændt mere end 100 Byer. Formedest dette var Hungerensnoden i flere Landstrækninger steget til en forfærdelig Udstrækning. I Sachsen og Højsen var den saa stor, at man endog opgravede sigene paa Kirkegaardene for at stille sin Hunger, og Nogle beretter at „Broderen fortærede sin Søsters Lig og

Datteren Moderens; at Forældre slagtede deres Børn, og hele Høbe sloge sig sammen og anstillede Jagt paa Mennesker ligesom paa vilde Dyr for at æde dem“. Dertil kom Sgdom og Pest, som borttreve Hundreder og Tusinder. Men værre end alt andet vare de hæslige Afstykheder, som de raa Soldater udøvede mod Indvaanerne i Byerne og de aabne Stæder. Flere af disse Ulykkelige bleve levende stegte, lemlæstede eller paa anden Maade martrede til døde paa det grueligste, idet man udstak Djene, affaar Næse, Øren, Arme og Ben, indstak Svovl i alle Nabninger paa Kroppen og antændte det m. m. Børn huggedes i Stykker eller stukne paa Hellebarder og baaret omkring i Triumf, eller sonderknustes mod Bægge og stegtes. Unge Dotre og Husfruer bleve dog mishandlede paa det aller afstykligste og pinte til døde. Tyskland mistede i denne Krig henved ti Millioner Mennesker.

Vi have omtalt denne Episode i Historien for at fremvise en Del af de Folger, som religiøs Fanatisme frembragte under Reformationen, hvilket viser, at de reformerte Kirker ikke stod meget over Moderkirken i Menneskelighed og Tolerance.

Man kan let tænke sig, hvad Folgerne af tredivaars Krigen havde paa Sædeligheden og i religiøs Henseende. En Mand, som havde gennemlevet hele Krigen, skriver: „Religion, Dyd, Fromhed og Erbarhed agtedes ingen Stæder, og man hengav sig mere og mere til Brode og Laster. De Fleste havde aldeles vant sig af med Fred og Orden. De Geistlige, som skulde troste, og Dommerne, som skulde beskytte, bleve haardhjærte og egennyttige, indtil Dyrigheden aabent overgav sig til Afstykheder og Brode.“

Belstand, Handel, Haandværk og

alle højere Bestræbelser i Kunst og Videnskab vare saa godt som forsvundne. Bogtrykkerierne, som før blomstrede, vare for største Delen blevne odelagte ved Krigens Odelæggelser og saaledes var selv Bibelen under den Tid blevet meget sjældnere og dyrere. Under Krigen havde Soldaterne odelagt Bibler i tusindvis, og den blev sjældnere end nogenstunde forud. En Mand ved Navn Carl von Canstein var meget ivrig for atter at faa Bibelen udgivet og udbredt blandt Almuen, og det lykkedes ham i Marts 1713 at udgive et Dplag af det nye Testamente og snart derefter hele Bibelen.

Den 7de Marts 1804 blev det britiske og udenlandske Bibelselskab oprettet i London; dette Selskab har virket med stor Iver for Bibelens Udbredelse. Det har over 8000 Biforeninger. Bibelen er ved dette Selskabs Virksomhed bleven oversat paa mere end 150 forskjellige Sprog, og ved Hjælp af Sterotypering

ere mange Millioner Exemplarer blevne udbredte.

Den nuværende Maade at stero-typerer paa er opfundet af en skotsk Bogtrykker og er siden Aar 1860 blevet mere almindelig bekendt. Det bestaar deri, at naar Sætningen af et Afsnit paa sædvanlig Maade er ordnet og Fejlene rettede, overdrages Typernes hele Ydre med en blod Gipsmasse, hvilket aftages med Forsomhed, naar det er styrket; i denne faste Gipsform støbes nu en tynd Losning af Typemetal, der overlades til at stivne, og naar denne aftages fremviser den en Metalplade med Udseende af sædvanlig staaende Types. Der findes altsaa ikke mere nogen løse Types, som kunne udfastes; men Alt er fast og sammenhængende, en Bog af Metalplader. Med disse Sterotyperplader kunne Eftertrykning gjentages saa ofte det ønskes. Ved dette Middel er Bibelen blevet udgivet og solgt til uhort lav Pris.

(Fortsættes.)

Bethlehems-Stjernen.

For ikke længe siden offentliggjorde Pressen i de østlige Stater i Amerika, at Professor Klein af Kentucky havde opdaget den Stjerne, som er kendt under Navn af „Bethlehems-Stjernen“. Denne Bekjendtgørelse blev latterliggjort i nogle af Bladene, og det blev jagt, at Ingen, uden En fra Kentucky, kunde have gjort en saadan Opdagelse; men for nylig bragtes den Underretning fra Sidney i Nebraska, at en klar Stjerne var synlig for det blotte Øje ved Middagstid, medens Solen skinnede i sin Klarhed, og at den tiltrak sig Op-

mærksomheden af de Rejsende paa Union-Pacific-Toget. De beskrev dens Stilling at være omtrent 70 Grader over Horizonten og lige Øst for Zenith. Den er antaget af Mogle for at være „Bethlehems-Stjernen“, der lod sig tilskyne i Tycho Brahes Tid, og som atter skal vise sig i dette Aar. Mange tro derfor at dette er Stjernen, som stod oven over Frelserens Fødested, hvilken ledte de vise fra Østen ved sine herlige Straaler paa deres Pilgrimsvandring til det hellige Sted.

Blandinger.

Nemejis. Pastor Mortensen, der i længere Tid har rejst omkring og holdt Foredrag mod de Sidste-Dages Hellige, blev pludselig standset i sit Foretagende, derved at en Blodaare sprang i Munden. Han er saaledes bleven forhindret i at male mod Herrens Værk. Ligeledes har Froken Maria Solter maattet opgive sine Foredrag mod de Sidste-Dages Hellige paa Grund af et Halsonde — „Præstehygge“ — som hun har paadraget sig, for hvis Skyld hun nu i hvert Fald i længere Tid maa give Afkald paa at fremtræde offentlig.

— Af amerikanske Blade erfare vi, at thye fremragende Borgere tilligemed en Avisreferent gif den 28de Juli d. A. for at hænge (lynche) nogle Mormon-Ældster, der havde vundet Tilhængere i Berkeley County, Georgia. Missionærerne havde haft stor Fremgang. Da Lynchjerne kom, begjærede en af Missionærerne som hans sidste Forlangende for Døden, at det maatte tilståedes ham at holde en Tale. Han begyndte derpaa, og førend han var halv færdig begyndte Møderne at falde fra Ansigterne af hans Tilhørere, og som han fortjatte sin Tale, bleve hans Tilhørere mere og mere grebne, saa at, da han sluttede, streedes de med hverandre om at give ham Haanden.

— **Nye Solpletter.** Efter at Solens Overflade i en rum Tid har været meget rolig, viser den nu for Tiden en betydelig Foranderlighed. Et stort Antal temmelig store Pletter drage sig i en stor Bue over Solstiven. Under denne Bue findes nær ved Midten en Dobbeltgruppe af meget indviklet Konstruktion. Østlig derfra er der en anden stor Plet, paa hvis mørke Bund en bred Lyssbro spænder sig ud. Hele Solens Fotosfære er i det hele en Bevægelse, der tyder paa betydelige Omvæltninger.

Dødsfald. Det bekendtgjøres herved, at Søster Bractman (Jordanmoder) afgik ved Døden den 17de Juni paa Dejerets Hospital i den høje Alder af 78 Aar. Hun var født i Ringerike, Norge, den 31te August 1809 og emigrerede til Utah i April 1862. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

I n d h o l d.

De nærmere Omstændigheder ved Præs. J. Taylors Død 353 Var han en Profet? 357 Red. Bem.: Apostel George Teasdale og Ældste N. S. Campbells Be- jøg i Skandinavien 360 Emigration 360 Rettelse 361	Notits 361 Beskikkelse 361 Korrespondance 361 Rams Sæd og Faraoerne 362 Bibelens Historie 365 Bethlehems-Stjernen 367 Blandinger 368 Dødsfald 368
---	--

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **H. C. Flygare**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos **F. E. Bording** (B. Petersen).